

Tweestrijd

"We are the champions, we are the champions!"

Het galmt door de sporthal. De spelers van de tafeltennisclub "Serve" - "Slurf" zeggen de jongens altijd - zijn uitgelaten van vreugde. Ze hebben deze keer royaal gewonnen. En zaterdag zullen ze hun beste beentje voorzetten. Dan is er een groot juniorentoernooi in de sporthal, waar wel zeven clubs aan meedoen. Dat moeten zij winnen. Waarom ook niet? Vandaag hebben ze toch ook gewonnen van die sterke club "Hands Up"? Nou dan!

Na de wedstrijd fietst Henk van Zanten blij naar huis. De trainer heeft hem geprezen. "Je speelt uitstekend, Henk", heeft hij gezegd, "Je opslag is prima. Daar zullen we zaterdag plezier van hebben".

Trouwens, de hele ploeg deed het goed de laatste tijd. "Jullie doen de naam van je club eer aan. Jullie hebben telkens heel goed geserveerd. Volhouden zo". Dat zijn de woorden van hun trainer, Herman, geweest. Die deelt enthousiast in de overwinningvreugde. Hij speelt in het eerste team en traint de junioren. Hij hoort helemaal bij hen.

Zaterdag toernooi. Henk heeft er zin in. Hij vormt samen met Peter Terlouw een sterk dubbeltal.

"Wat heb ik een plezier van die jongen!"

Dat zei vader Van Zanten 's ochtends nog tegen zijn vrouw. "Als hij straks weer naar school moet, zal ik het goed merken".

Henk is net van de basisschool af. Hij heeft vakantie. Na de vakantie gaat hij naar de Mavo. Nu helpt hij elke dag zijn vader in de bakkerij. Dat vindt hij leuk werk. Hij mag al van alles doen en heeft al veel geleerd van het vak van zijn vader. Geen wonder als je boven een bakkerij met winkel woont. Vader is altijd druk in de weer in zijn bedrijf. En moeder staat in de winkel. Henk mag soms mee brood en gebak wegbrengen als er een grote bestelling is, samen met vader in de auto. "Van Zantens Taart, dat is smullen" staat er met grote letters op de bestelwagen.

Elke dag is er heel wat te bakken aan broodjes, krentenbollen, koekjes, speculaasjes, gebakjes en taarten. Maar deze week is het extra druk. Er is een heel grote bestelling. Zaterdagmiddag is er een bijzonder feest in het verzorgingshuis "Nassau Oord". De oudste bewoner, mijnheer Jansonius, is negentig jaar geworden. Mijnheer Jansonius woonde vroeger in een groot huis midden in de stad. Heel veel jaren geleden was hij burgemeester. Zaterdag trakteert hij. Mijnheer Jansonius kijkt niet op honderd gulden meer of minder. Hij is ook sponsor van "Serve". Alle bejaarden van het verzorgingshuis en wel meer dan honderd gasten krijgen gebakjes bij de koffie. En ook zoutjes en krakelingen bij de wijn of frisdrankjes. En Van Zanten mag dat leveren. Een goeie klant voor de bakker. Maar er moet wel heel hard voor gewerkt worden. Gelukkig komt oom Cor vrijdag meehelpen. Die is ook bakker. Hij werkt op een broodfabriek in Rotterdam. In het weekend helpt hij dikwijls zijn zwager in diens bedrijf.

Op vrijdagavond zijn Van Zanten en zijn zoon Henk nog laat in de weer in de bakkerij. De winkel moet bevoorrad worden voor de zaterdag. En er moet gewerkt worden aan de grote bestelling voor "Nassau Oord". Van Zanten piekert: morgenochtend komt Cor. Eigenlijk kan hij Henk die dag ook maar slecht missen. Maar hij wil de jongen niet afhouden van zijn toernooi. En hij weet ook, dat "Serve" op Henk rekt.

Terwijl Henk bezig is twee grote bakplaten te vullen met koffiebroodjes, die zo meteen de oven in gaan, praat hij honderduit over het tafeltennistoernooi. Hij vertelt zijn vader over de vorige wedstrijd, die zo goed verlopen is. Dat hij zelf aan die overwinning veel heeft bijgedragen, vertelt hij niet. Henk is helemaal geen opschepper. Maar zijn vader weet heel goed, dat zijn zoon een van de beste spelers van zijn club is. Dat heeft Herman, de trainer, tussen twee happen in een heerlijke roomsoes door, hem pas nog verteld, toen hij even langs kwam in de bakkerij.

Al om zes uur in de ochtend zijn vader en zoon die zaterdag aan het werk. Henk legt vruchten op het gebak en vader hanteert de slagroomsput. De jongen bewondert de snelheid waarmee zijn vader dat doet. Wat een tempo!

Om acht uur klinkt een vrolijk "Hallo!" Oom Cor stapt de bakkerij binnen, gevolgd door moeder die de eerste bakjes koffie brengt. Even later is oom Cor al aan het werk. Hij maakt het deeg klaar voor de zoutjes en de krakelingen.

Om een uur of elf houden ze even pauze. Een tweede kop koffie gaat er goed in. Henk drinkt cola en mag een warm knappend broodje eten, zo uit de oven. Heerlijk!

"Pak jij even een nieuw blik amandelsnippers, Cor", vraagt vader aan z'n zwager. Die klimt de trap op naar de schappen boven in de bakkerij, waar de voorraadruimte is. Hij grijpt een glimmend blik, dat op een hoge plank staat. En of het nu door de haast komt, of door de gladheid van het blik, of door een onvoorzichtige beweging.....maar ineens verliest oom Cor zijn evenwicht, laat het blik uit zijn handen vallen, grijpt om zich heen, mist zijn houvast en.....valt met een klap op de grond.

"Au!", roept oom Cor. Hij probeert overeind te krabbelen. Maar dat lukt niet. "Mijn been!"

"Gebroken?", zegt vader. "Nee, dat geloof ik niet", zegt oom Cor. "maar er is wel iets mis". Vader belt de buurman, die verpleger in "Nassau Oord" is. Die stelt een verzwikte voet vast. Hij legt er een stevig verband omheen en zegt tegen de gevallen koekenbakker: "Dat wordt zitten met je been op een stoel, man". Zo raakt oom Cor uitgeschakeld op een heel ongelukkig moment.....

Als bakker Van Zanten na de val van zijn zwager zijn werk voortzet, is het later dan hij zich had voorgesteld. Hij heeft in zijn bestelwagen zijn zwager even thuisgebracht. Teruggekomen kijkt hij om zich heen. De bestelling voor "Nassau Oord" is nog niet klaar. Hij zal zich hard moeten inspannen om alles op tijd klaar te krijgen. Gelukkig heeft hij Henk.

Maar waar is Henk gebleven?

Henk zit op zijn fiets. Hij heeft zijn sporttas gevuld en is op weg naar het toernooi. Wat heeft hij daar naar uitgezien. Nu is het bijna zover.

Toch is Henk niet blij. Terwijl zijn vader oom Cor thuisbracht, is hij nog een poosje doorgedaan met het werk in de bakkerij. Maar Herman, hun trainer, verwacht hem om twaalf uur. Vlug heeft hij zijn spullen gepakt. Hij is weggefietsd zonder iets tegen zijn moeder te zeggen. Hij laat zich zijn toernooi niet ontgaan. Vader....nou ja, daar wil Henk nu niet verder over nadenken.

Maar.... plezierig voelt Henk zich niet. Hij ziet het vermoeide gezicht van zijn vader telkens voor zich. Hij kan het niet goed van zich afzetten. Mag hij zijn vader wel in de steek laten? Maar het toernooi dan? "Serve" kan hem ook niet missen....

Henk dubt en dubt. Zijn gedachten buitelen over elkaar heen. "Ik heb de hele dag al hard voor pa gewerkt. De bestelling voor "Nassau Oord" is toch al bijna klaar. Ik mag toch ook weleens een leuke middag hebben? Ik heb er ontzettend veel zin in. Maar wat zal moeder denken? Die rekent toch wel op mij als pa in de zorgen zit. Dat zal wel, maar de trainer rekent net zo goed op mij. Ja, maar op de club is een reservespeler, in de bakkerij staat pa er alleen voor.... Maar hij wil zo dolgraag tafeltennissen.....

Zo vechten in Henk zijn zin om te spelen en zijn gevoel voor z'n vader.

Voor de sporthal loopt hij de trainer tegen het lijf.

"Ha die Henk, fijn dat je er bent", lacht die. "Of, is er wat?" Hij ziet Henks strakke gezicht. De jongen zit ergens mee, dat kun je zo zien.

"Ja", zegt Henk: "Mijn vader zit in de problemen". En hij vertelt de trainer over de valpartij van oom Cor en de bestelling van "Nassau Oord".

"Ik moet mijn vader helpen, denk ik, maar ik wil liever tafeltennissen".

De trainer slaat Henk op zijn schouder en zegt: "Jongen, ik kan jou niet missen vanmiddag. Maar je vader ook niet. En die gaat voor. Dat weten jij en ik allebei. Ga maar gauw naar huis".

Als bakker Van Zanten zijn zoon de bakkerij binnen ziet komen, zegt hij eerst niets. Zwijgend ziet hij, hoe zijn jongen z'n bakkersjasje aantrekt en aan de slag gaat. Er komt even een prop in zijn keel. En een traan in zijn oog. Zijn zoon laat hem niet in de steek. En vader weet hoe graag Henk naar het toernooi zou gaan.

Prompt om twee uur stopt de bestelwagen van de firma Van Zanten voor de zijdeur van "Nassau Oord", waar de leveranciers hun vrachtjes binnen moeten brengen. Vader en zoon sjouwen de dozen met gebak en koekjes naar binnen. De zorgmanager van het verzorgingshuis wijst ze de weg naar de keuken, waar alles wordt neergezet voor het feest. Als ze langs de grote ontmoetingszaal lopen zien ze heel wat oude mensen zitten. Die verheugen zich op een leuk verzetje. Ze zijn allemaal erg op mijnheer Jansonius gesteld. 's Morgens heeft de directeur hem heel mooi toegesproken en ze hebben de jarige oud-burgemeester toegezongen. Eerst "Dat 's Heren zegen op u daal" " en toen "Lang zal die leven!"

Als de bestelling is afgeleverd kijkt Henk op z'n horloge. Drie uur. Zou hij nog naar de sportzaal gaan? Het toernooi zal op een eind lopen. Nou ja, even gaan kijken hoe het afgelopen is. Hoe zouden de jongens van "Serve" het hebben gedaan?

Op het moment, dat Henk de zaal binnenkomt hoort hij de speaker voor de microfoon roepen: "Over vijf minuten begint de beslissende finale tussen de winnende dubbeltallen van "Serve" en "Blauw Wit". Henk wordt door zijn makkers vrolijk begroet. "Het gaat heel goed, Henk, Kees Hansen, die in jouw plaats speelt, doet het fantastisch!"

Staande naast trainer Herman kijkt Henk toe, hoe de beide dubbeltallen tegen elkaar tennissen. Nu, het wordt heel spannend. De eerste keer verliezen ze. De tweede set winnen ze. Nu zetten de vier spelers alles op alles. Ze gaan gelijk op. Iedereen houdt de adem in, ook Henk. Tot hij en zijn clubgenoten uitbarsten in een luid "Hoera!" Het tweetal van "Serve" wint op het nippertje: 21 - 19! De jongens springen op de ruggen van de beide winnaars en feliciteren hen uitbundig. Ook Henk is blij dat zijn club het toernooi gewonnen heeft.

Als ze in de kantine nog wat nagenieten, ziet Henk tot z'n verbazing plotseling zijn vader binnenkomen. Hij zet een grote gebakdoos neer en roept lachend: "Voor de winnaars. Van mijnheer Jansonius! De negentigjarige sponsor van "Serve"! " Weer gaat er een hoeraatje op en even later smullen de "Slurven".

Wanneer Henk, na afloop, naar huis rijdt, fietst de trainer even met hem op. "Het toernooi is gewonnen", zegt hij. "Dat is fijn, Henk. Maar nog fijner vind ik, dat jij jezelf hebt overwonnen. Wie zichzelf overwint is sterker dan wie een stad inneemt. Ken je die spreuk?" "Zal wel in de Bijbel staan", zegt Henk. "Zo is het. In het boek Spreuken", beaamt de trainer.

A.R. Maatsman

K&E2003AR